

Režii jsem chápal jako soutěž, ale jako takovou pokornou soutěž se Stvořitelem.

Toulavý rytíř Jan Kačer

V. J.: Vystudoval jste střední keramickou školu, věnoval jste se někdy tomuto oboru?

Ne. Nedělal jsem to nikdy, ale samozřejmě spousta mých spolužáků studovala dál, já jsem sledoval jejich kariéru a oni moji, dokonce se stávalo, že nechápali, že já už nejsem keramik, takže doteď mě za keramika považují. Jezdím na různé sjezdy keramiků, zajímám se o jejich práci a do jisté míry mám takový pocit, že kdyby se někdy něco stalo, mohl bych se k tomuto oboru ze záliby vrátit.

V. J.: Jak a kdy jste se setkal s paní Diviškovou? Hráli jste spolu někdy?

My jsme se poznali strašně dávno, v prvním ročníku AMU, kam ona přišla studovat z Brna a já z Holic.

Mně se líbila hned, já jí zřejmě ne, jelikož dlouho odolávala mým svodům. Nieméně začali jsme spolupracovat už na škole, protože výchova k herectví je velmi intimní, lidé společně tráví celý den, mluví spolu o všem a probírají role. Takže my jsme od 19 let byli spolu. Potom jsme šli oba do společného

angažmá do Ostravy, kde jsme se pak vzali. Já jsem měl velký problém, který v tomto směru má každý člověk, protože já jsem byl režisér a ona herečka, a to samozřejmě vždycky vyvolává podezření, že svoji ženu nějak protěžujete. Člověk se tomu ani nechce bránit, protože si většinou vybírá tu ženu, která je jeho ideál. Čili já jsem si ji nevybral kvůli tomu, že je herečka, ale proto, že se mi líbila jako ztělesnění ženství, a toho jsem se musel zříct, neboť by to bylo nepříjemné kolegyním.

pokračování na str. 5

foto: Lucie Vlková

...Medajlonek

Jan Kačer se narodil 3. října 1936 v Holicích. Jeho manželkou je herečka Nina Divišková, mají spolu tři dcery. Po vyučení (keramik) vystudoval pražskou DAMU - obor režie. Patří mezi zakladatele pražského Činoherního klubu. Působil zde především jako režisér (*Višňový sad, Revizor, Na dně*). Posléze působil v Divadle E. F. Buriana v Praze, v Divadle Petra Bezruče v Ostravě, ostravském Státním divadle, Divadle na Vinohradech a dalších. Režiroval i v Národním divadle v Oslu (Norsko). Od roku 1990 působil v Národním divadle v Praze jako režisér i jako herec. Do podvědomí českého národa se dostal především díky své filmové a seriálové kariéře. Režiroval takové filmy, jako jsou např. *Město mé naděje, Jsem nebe*. Zahrál si ve filmech *Smrt si říká Engelchen, Bolero, Výchova dívek v Čechách* a v notoricky známém seriálu *Rodinná pouta*.

Tomáš Gajdošík, student SOŠ Luhačovice

Šátečkem mávám

Tak. A Divadelní Luhačovice jsou pomalu za námi. Jste spokojeni? Já určitě. Byla to pro mne nová zkušenost, zahrát si na redaktorku a dát své dovednosti všanc vyběravým očičkám návštěvníků. Nemohu se však s vámi rozloučit dnes, slavnostně, vznešeně a honosně, s kytkou v ruce a úsměvem na rtech. Zatím, co vy čtete tenhle článek, já už jsem ve své domovině a přemýšlím nad nesmrtelností brouka.

Viděli jsme čtyři představení. Dnešní

večer uvidíte páté. V každém z těch kousků bylo něco neobyčejného. Něco, co donutí obecenstvo tleskat a tleskat. Něco, co nechávají herci každý večer na jevišti. Kousek svého srdce. Kousek svého lidství. Že vloží do těch slabik, slov a vět život, který předtím chyběl textu. Ten život, který z textu udělá příběh.

Ať se vám líbila jakákoli hra, všechny mají společnou jednu velkou věc. Imaginací a iluzí dokážou představit

všechny stránky reality. Herec je tak vlastně svým způsobem kouzelník, který nám ukazuje možné kousky budoucnosti, rozhrnuje mlžný oblak minulosti, nastavuje zrcadlo přítomnosti.

Až si dočtete tenhle článek, vstupte do divadla pravou nohou, užijte si představení a zase na jeden rok řekněte festivalu stejně jako Tennessee Williams ve Skleněném zvěřinci: „Ahoj a sbohem.“

Lucie Vlková, studentka SOŠ Luhačovice

...dnes uvidíte

MRCHY ANEB ŘEKNI MI PRAVDU O SVÉ LÁSCE

v podání...

Intimního divadla**Alma de Groen**

Tato dramatička se narodila na Novém Zélandě v roce 1941, ale ve čtyřicetiletých letech se odstěhovala do Austrálie. Psát začala v roce 1968 a roku 1970 vyhrála národní cenu se svou krátkou prací **The Joss Adams Show**. Její první hra se jmenovala **The Sweatproof Boy** (později přejmenováno na **Perfectly All Right**) a byla hrána v Nimrod Street Theatre v roce 1972.

Alma de Groen napsala rovněž scénář pro film **After Marcuse** (1988) pro televizi ABC, dále pak skript pro sérii **Single a Raffety's Rules**. Další hra, která získala cenu v roce 1993, byla **The Girl Who Saw Everything**. Jednalo se o cenu AWGIE pro nejlepší divadelní hru. Některé z jejích prací byly zpracovány i pro rádio, jako **Availé Light** nebo **Stories In The Dark**.

V listopadu 1998 byla Alma první dramatičkou, jež získala literární cenu Patricia Whita za přínos australskému divadlu. Její nejznámější hrou je **The Rivers Of China**

Lucie Vlková, studentka SOŠ Luhačovice

„Slibuji vám, že ve hře „Mrchy“ muž je! Ale, že je mrtvý? ... to je ovšem zcela náhodné!“ (Dáša Bláhová)

Dnešní večerní představení se ponese ve znamení krimikomedie. Na jevišti se objeví čtyři hlavní postavy, a to ženy ztělesněné herečkami Danou Batulkovou, Ninou Diviškovou, Lenkou Skopalovou a Dášou Bláhovou. Záslouhou poslední jmenované můžeme tuto hru zhlédnout v českém jazyce. Dáša Bláhová trávila dlouhý čas v Austrálii, kde objevila dílo tamější rodačky Almy de Groen. Rozhodla se jej zpracovat a díky tomu jej dnes můžeme vidat v divadle Černá labuť.

Tato hra se zabývá obyčejnými lidskými tužbami a city a hlavně lačností po penězích. Vzhledem k žánru můžeme očekávat, že se bude jednat o hru hranou s jistou dávkou nadsázky, pojatou humorně a možná i trochu skepticky. Prý je brutální. Ale to už posuďte sami.

Lucie Vlková, studentka SOŠ Luhačovice

foto: www.cernalabut.cz

foto: www.cernalabut.cz

„Ženy představují vítězství hmoty nad duchem, muži představují vítězství ducha nad morálkou.“

Oscar Wilde: Zločin lorda Artura Savila

Světlo zhasíná a divadelním sálem začíná prostupovat podmanivá hudba. Na jeviště vstupuje postava, která rozevře knihu a započne vyprávění podivuhodného příběhu o **Zločinu lorda Artura Savila**.

Na večírek lady Windermereové (Dana Syslová) je pozván chiromant Podgers (Jiří Štěpnička), který baví vznešenou společnost čtením z ruky. Když přijde řada na ruku lorda Artura Savila (Jiří Hána), chiromant v ní spatří vraždu. Jedinému lordovi je sděleno, jaký úděl je mu souzen. Rozhodne se jednat jako pravý „gentleman“, tedy jít osudu naproti a odložit chystanou svatbu se snoubenkou Sibylou (Jana Stryková). V ten moment se rozehrává vypointovaná zápleтка, kdy se lord snaží sprovodit ze světa napřed jednoho a po neúspěchu i druhého příbuzného, avšak ani napodruhé mu není souzeno osud naplnit.

Celý děj je prošípikován typickými

foto: J. P. Kříž

Wildovými bonmoty v podání postav lady Windermereové a Arturova přítele sira Thomase. Obecenstvo se na jednu stranu výtečně baví na účet mužů, žen, ba i celé společnosti, na druhou stranu je plně očekávání, jak se lord Savil se svým nelehkým osudem vypořádá.

Režisérka představení Lída Engelová skvěle vyřešila zastoupení vedlejších postav. Dle potřeby herci ztvárňují vedlejší minirole, které doprovázejí lorda Artura na jeho cestě k naplnění osudu.

Jednoduché, ale účelné kulisy, sestávající z několika židlí, stolku, závěsu a květin, sloužily nejen jako interiér na večírku lady Windermereové, ale i coby součást útulného domova snoubenky Sibylly, domu lordovy tety Clementiny nebo zázemí sira Thomase.

Lucie Borková, studentka UP Olomouc

ZPĚTNÉ ZRCÁTKO

Wilde dokázal sdělit lidem nepříjemnou pravdu tak, aby mu za to ještě tleskali

Rozhovor s Jiřím Hánou

Představení Zločin lorda Artura Savila právě skončilo, aplaus utichl a my jsme vyzpovídali herce Jiřího Hány, představitele titulní role.

Můžete nám prozradit, jak na Vás zapůsobily Luhačovice?

Dnes jsem v Luhačovicích poprvé, viděl jsem zatím jen divadlo a pár budov, protože jsem přijel těsně před představením, takže jsem neměl možnost si město prohlédnout. Mrzí mě, že ještě dnes večer musím odjet a vrátit se do Prahy, protože kdybych mohl, tak se zítra ráno po městě určitě projdu.

Jaké jste měl pocity, když jste dostal nabídku hrát tuto roli?

Měl jsem samozřejmě velkou radost. Ono už je to dlouho, představení jsme nazkoušeli před sedmi lety, mělo premiéru v únoru 2004, takže Vám to přesně ani neřeknu, protože už si na ten okamžik podrobně nepamatuju, ale určitě jsem měl radost.

Dala Vám tato role něco nového i do soukromého života?

Nejsem si jistý, jestli zrovna do soukromého života, ale v každém případě je to krásná role a vždycky je hezké, když jste herec a dostanete pěknou roli. To vás potěší a určitě vám každá postava, kterou hrajete, něco dá.

Jak se Vám spolupracovalo s paní režisérkou?

Lída Engelová je skvělá režisérka. Znáám její práci, protože v divadle, kde hraju, v Divadle Rokoko v Praze, režisovala

několik inscenací. Ona je velmi poctivý režisér.

Když postavíte roli lorda Artura Savila vedle ostatních postav, které jste ztvárnil, zdá se Vám tato role obtížná?

Ona tato role opravdu je obtížná, ale to je tím, že ji napsal Oscar Wilde. Vyžaduje hodně citu a je obrovský rozdíl, jestli ji hrajete na velkém jevišti, nebo v divadle Viola, protože Viola má malé prostory. V této hře je velmi důležité, co říkáte. U textů Oscara Wilda a jeho bonmotů záleží na tom, abyste řekli každé slovo, protože jinak repliky můžou ztratit smysl, respektive přijít o pointu. Na druhou stranu existují role, které jsou daleko těžší.

Jak byste Vy osobně shrnul hlavní poselství této hry?

Podle mě se většina myšlenek z tohoto představení snaží lidi vzdělávat. Myslím si, že Oscar Wilde byl člověk, který byl známý svými bonmoty a

foto: www.mestskadivadlaprazska.cz

postřehy ze života, ale on vlastně ani nepoučuje, pouze sděluje to, jací lidé jsou a jaké dělají chyby. A to právě diváka baví.

Stává se Vám často, že máte takový úspěch jako tady?

To je hodně různé. Když diváci na konci tleskají tak jako dnes, je to pro nás strašně příjemné. Bylo vidět, že se jim představení líbilo, a je pravda, že patří mezi oblíbené.

Jindřiška Jochová a Tomáš Gajdošík, studenti SOŠ Luhačovice

foto: J. P. Kříž

Dobrý den, zlatička!

PR TEXT

Děcka, zdarte! Tak Vilda nezklamal jak dycky. Ten ogara, co seděl vedle mňa, byl úplně nepřičetný z toho, že si prý zabukoval lístky dolu a oni mu dali nahoru. Tak je šel reklamovat a vrátil sa eště víc nepřičetný. A aby toho nebylo málo, celú dobu si stěžoval svojí robě, že nevidí, či co. Už sem si říkala: moje nervy! Já sem teda žádný problém neměla. Právě naopak. Tyto divadélky, to byla bomba. Dlouho sem si neužila takovou

srandu jak tady. Starý ně bude závidět. Enom lituju toho, že sem nedojela aj na předchozí ročníky, protože sem sa fakt celý týden skvěle bavila. Tož děcka, mějte sa suprově, příští rok sa určitě zase uvidíme, toto si nenechám ujít! Zdarte.

Vaše teta Berta.

Jindřiška Jochová, studentka SOŠ Luhačovice

Pátečníci

Beseda s Janem Kačerem, Ninou Divíškovou a Miloslavem Mejzlíkem

Ještě než včera ručičky hodin odkrojily půl hodiny z páté odpolední, koncertní sál Společenského domu v Luhačovicích doslova praskal ve švech. Nastal totiž čas pro druhou besedu tohoto týdne, tentokrát s letošními kmotry, herečkou Ninou Divíškovou, následovanou chotěm Janem Kačerem. Chybět samozřejmě nemohl ani prezident divadelního festivalu Miloslav Mejzlík. Po úvodním představení našich tří hostů, kdy nám o sobě prozradili základní informace, nadešla chvíle pro dotazy z publika a během nich trojice vzpomínala i na úsměvné historky z pracovního či soukromého života.

Jan Kačer mimo své zásluhy týkající se pomoci v domácnosti, které Nina s úsměvem vyvracela, sdělil přítomným i několik perliček z natáčení filmů. Přidal také historku s anglickou princeznou Margaretou a vzpomněl na své režisérské působení ve Švýcarsku, kde o něm místní noviny napsaly: „Přijel ten temperamentní jižan z Prahy.“ V souvislosti se Švýcarskem poznamenal, že často vzpomínal na rodinu, proto zde koupil tu nejkrásnější pohlednici a láskyplný text doplnil kresbou tatínka s brýlemi, maminky s dlouhými vlasy a obrázky dětí. Po návratu domů s ním manželka nemluvila. Když pátral po příčině, ukázala mu žena onu pohlednici a našťavaně se zeptala: „Kolik je tam dětí?!“ V tu chvíli si zděšeně uvědomil, že při znázorňování rodiny na jednoho potomka zapomněl. Nina Divíšková poté navázala na manžela

foto: Lucie Borková

a kromě jiných příběhů přidala historku z dob, kdy jako zaneprázdňená matka tří malých dcer sháněla cement na dostavbu rodinného domku. Jelikož však měla v jedné ruce dítě, pytel s cementem by se jí odnést nepodařilo. Proto využila ženského šarmu a oslovila opodál stojícího mladého muže: „Prosím Vás, unesete pytel cementu?“ Muž odpověděl: „No jasně.“ Na to Nina mile pronesla: „Tak to dokažte!“

Zahanbit se nenechal ani Miloslav Mejzlík. Po příhodě, ve které si při představení v Oslu nevědomky zatancoval s vnučkou Henrika Ibsena Norou, následovala další, tentokrát o hostování v Rusku. Tehdy měli herci

jako cizinci možnost nakoupit si v místní prodejně alkohol. Jednou tak Miloslava zastavil Jiří Kodet a povídá: „Dej mi láhev.“ Pan Mejzlík však oponoval: „Jirko, neblbni, nesu to celou dobu v tašce, je to plné bublinek.“ Kodet se však nenechal odradit, vzal láhev šampaňského za deset rublů, otevřel ji... Celý její obsah skončil na stropě. Mejzlík jen pokýval hlavou a významně připomněl: „Deset rublů!“ Páteční podvečer se náramně vydařil a spokojené osazenstvo sálu opouštělo svá místa jen velmi nerado.

Karolína Schönbaumová, studentka UP Olomouc

...střípky z festivalu

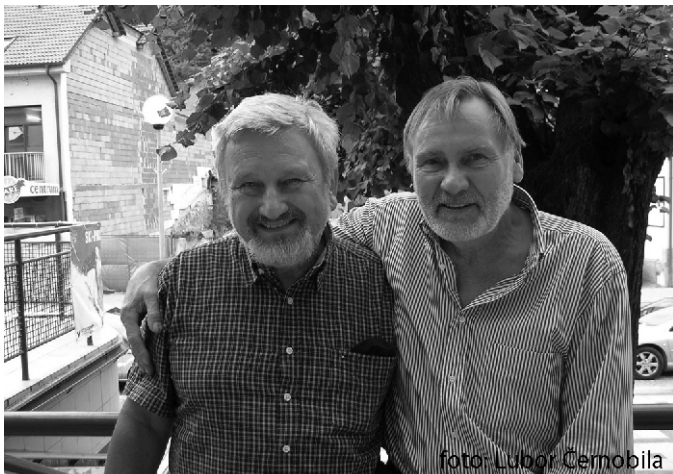

foto: Lubor Černobila

foto: Michal Maňas

Rozhovor s Janem Kačerem

pokračování ze str. 1

Kdybych ji obsazoval, byly by našťvané, a kdyby ne, tak také. Není to snadné. Žili jsme spolu vedle sebe strašně dlouho a málokdy, skoro nikdy, jsme spolu nepracovali a teprve teď, když jsem svůj hlavní obor přestal akceptovat a začal jsem spíš hrát, manželka se osamostatnila a začala hrát sama. Její kariéra začala, když už by měla dávno končit, což je zvláštní.

L. V.: Být režisérem znamená plně pochopit dílo i s jeho podtóny, zkombinovat ho s vlastním úhlem pohledu a navést herce na správnou cestu. Říkám to tak dobře, nebo máte na režisérství jiný názor?

Když něco děláte celý život, tak samozřejmě o svém oboru máte představy velmi komplikované. To, co jste řekla, je do jisté míry pravda, ale já jsem režii a vůbec divadlo bral trochu jinak, než jsou chápány dnes. My jsme usilovali o to, aby divadlo nebylo určeno jenom ven, to znamená k divákům a k úspěchu, aby se divák jen radoval, přišel jakoby do obchodu a zaplatil nám za představení. My jsme se divadlem taky chtěli učit jak být lidštější, protože příprava představení je neustálá konfrontace s partnerem, životními událostmi, s novou situací, s politikou, s láskou, radostí, a lidé, kteří se zúčastňují tohoto procesu, se tím jakoby mění, zlepšují, mají mezi sebou lepší vztahy, nebo naopak se někdy vztahy vyostřují. Když se herec prací na roli jakoby mění a v divadle pak předstoupí před diváka, tak si divák může říct, že před sebou vidí lidské dílo, bez ohledu na to, jestli herec říká klasický nebo novodobý text, ale sledují jeho postoj a individualitu. To nás vždy lákalo. Režisér kromě toho, že vede zkoušky, má ještě mnoho jiných úkolů, vybrat práci samu o sobě, vybrat lidi, se kterými chce tu společnou cestu absolvovat. Musí být do jisté míry politikem, protože režie je v jistém směru politika. Ne ve smyslu získání úspěchu u lidí, ale ve snaze život, který známe jako běžný, obohatit, rozšířit. Z těchto důvodů jsem režii chápal jako soutěž, ale jako pokornou soutěž se

Stvořitelem.

L. V.: V 60. letech zahájil svou činnost Činoherní klub, jaká byla reakce tehdejšího režimu?

Vy se tak razantně ptáte. Tehdejší režim... Já nevím... To je, jako byste se zeptala například šťiky, jak na její existenci reagoval oceán. My jsme prostě žili v nějakém světě, který se dnes nazývá režimem, ale byl to denní průběh. Ráno jsme vstávali a stýkali se s různými lidmi, dostávali nějaké informace, něco jsme měli rádi, něco jsme odmítali. Byl to život, který plynul bez ohledu na to, jestli jste byla nadšená, nebo ne. Věděla jste, že ten čas se vám krátí. My jsme to nepokládali za soubor s nějakým režimem, spíše jsme se snažili to, co nás na něm štvalo, nějakým způsobem buď ignorovat, nebo to velkým obloukem obejít. Nikdy jsme nedělali satiru, nikdy jsme se nepouštěli do jednoduchých narážek na režim a snažili jsme se mimo to, co bylo v každodenních možnostech, vytvářet něco, co by ten svět udělalo svobodnějším. Režim si nás ze začátku nevsímal a v okamžiku, kdy bylo patrné, že se odchyľujeme od základní linie, byl samozřejmě velmi proti, což zároveň vytvářelo situaci, že ti, kteří byli s námi, zase byli s námi, neboť naše publikum na nás chodilo právě proto, že cítilo, že to není jen kývavý proces souhlasu, ale že se tam dozvedí něco, co je třeba jejich společným snem, který neumějí vysvětlit.

L. V.: Ale Váš kolega Petr Čepek se pak proti režimu postavil, ne?

Proč myslíte, že zrovna on?

L. V.: On měl silné charisma, myslím, že to byla nezlomitelná osobnost, která si nenechala nic líbit.

V divadle, kde jsme byli my, bylo takových lidí hodně, byl zde například velice okázalý protestant Landovský, který se tím netajil. Petr Čepek byl takový zahloubaný kluk z Ostravy, který měl tajuplné oči, tím pádem to, co říkáte, je pravda. Já vás však chci, ne

opravit, ale doplnit. V divadle byl taky Abrhám, který byl velmi mlčenlivý, ale rovněž velmi vzdorovitý, Jiří Kodet, který byl aristokrat, byly tam holky, které se nikdy režimu nepřizpůsobovaly. Už fakt, že soubor vznikl, byl jeden ze zázraků dané doby. Že nás nechali v nejmenším divadle v Praze existovat a mysleli si, že nebudeme vadit. To byla taková základní chyba zmiňovaného režimu. A potom lidé, kteří v divadle hráli, dokázali proniknout k divákům. To, že někdo zrovna někde něco řekl a někdo to zaznamenal, není tak důležité, protože v představeních to bylo cítit. Například Somr, klasický herec, jenž se neprojevoval na veřejnosti, ale báječně hrál a v jeho výkonech byl jeho postoj jasný.

L. V.: V roce 1967 vznikl filmový skvost Údolí včel, kde jste vytvořil hlavní roli spolu s panem Petrem Čepekem. Ten však ve filmu neměl původně hrát, jelikož obě role jste měl ztvárňovat Vy. Proč se to nakonec neuskutečnilo a jak pan Čepek roli získal?

Na to nemá nikdo právo. Pan Vláčil byl velká osobnost, kterého jsme my obdivovali. Jednoho dne ke mně přišel, já jsem ho znal jen z dálky, říkal: „Bratříčku, mám pro tebe krásnou práci!“ Tak jsem se zeptal: „Pane Vláčile, a co?“ Odpověděl mi: „No, Körner napsal takový film o chlapovi, který má v sobě dobro i zlo, a mně se zdá, že by bylo krásné, kdyby to hrál jeden herec, a že bys to byl ty.“ Dal mi text, bylo to nádherné. Za čtrnáct dní přišel a říká: „Tak jsem si to, bratříčku, rozmýšlel, oni spolu pořád mluví, to by bylo technicky hrozně náročné, musel by ses převlékat, tak jsem se rozhodl, že na to budou dva, budeš hrát toho hodného. Ale problém je, že já nemám toho zlého a nevím, kdo by s tebou mohl hrát. Neznáš nějakého herce?“ Já jsem Petra Čepeka objevil v Ostravě, kde s námi byl a byl to geniální kluk, který stál úplně na začátku kariéry, nikdo ho neznal a já jsem mu řekl (Vláčilovi, pozn. red.): „Tak se podívej na Čepeka.“

pokračování na str. 6

Rozhovor s Janem Kačerem

pokračování ze str. 5

Vláčil asi za tři dny přišel se slovy: „Ty ses zbláznil, vždyť to je takový Hůn, copak tenhle Hůn černej může hrát českého kluka?“ A já mu odpověděl: „Franto, on je báječný herec!“ Mezitím se ti dva spolu skamarádili, nevím jak, jestli spolu šli na pivo, prostě za týden Vláčil přišel: „Měls pravdu, je bezvadný. Bude hrát Ondřeje. Zeptal jsem se: „Františku, a co budu hrát já?“ „Jo vidíš, člověče, ty přece nemůžeš hrát toho asketického, zlého! Ty seš takovej tlustej...“ „Františku, když mi tu roli dáš, tak já zhubnu deset kilo.“ „Ále, prosím tě...“

Poté jsem odjel do Německa. Vám to dnes nepříjde jako nic zajímavého, ale tenkrát se nikam nesmělo vyjet, a já jsem zadarmo vyjel do Spolkového Německa a bydlel v těch nejlepších hotelích. Měl jsem dietu, kterou jsem si sám nadiktoval - jedno rajské jablíčko a jeden trojúhelníček sýra. Když jsem přišel do hotelu, otevřel jsem lednici, dnes už je to běžné, tenkrát to u nás vůbec nebylo, viděl jsem v ní jednu flašku koňaku za druhou, whisky a já jsem měl absolutní zákaz alkoholu; dole byly stoly s jídlem a já jsem nic nesměl. Za tři dny přišel majitel hotelu v Berlíně a ptal se: „Vy nejste u nás v hotelu spokojeni?“ Divil jsem se: „Velmi spokojen.“ „Že nic nekonzumujete?“ „Já jsem filmová hvězda.“ „Jo pardon!“

Bylo to pro mě utrpení, protože mě strašně zajímalo, co v Německu je, co jedí, jak se chovají. Byl jsem venkovský kluk, který přišel do velkého světa, kde byly jahody i v zimě a pomeranče, všelijaké šunky a já jsem kolem toho jen chodil. Za ten týden jsem nabyl pocit, že Němci pořád jenom žerou, začal jsem nenávidět lidi, kteří jedli. Pak jsme se vrátili zpátky a skutečně jsem zhubl asi jedenáct kilo, což bylo zajímavé, protože, když jsem potom hrál Armína, samotná železná košile vážila jedenáct kilo. Když jsem po filmování to železo hodil na zem, neumíte si představit, jaký to byl rachot. Zdá se vám, že jedenáct kilo není moc. Ale já jsem jezdil od rána na koni, měl jsem to železo na sobě, když jsem ho pak pustil na zem, úplně jsem nadskočil, jak

jsem byl najednou svěží. Ten film jsem bral vážně. Jezdil jsem na koni, snažil jsem se naučit latinsky, alespoň to, co bylo součástí textu, a chtěl jsem se dozvědět něco o rytířství, abych se opravdu dokázal během filmování rytířem sám stát. S filmovým herectvím to ani nejde jinak. Když máte malou roli a hrajete třeba číšníka, tak se nepůjčete nechat najmout jako číšník, ale já jsem ty tři měsíce žil jako mnich. Měl jsem půjčeného malinkého bílého koně, bydleli jsme v Chlumu, Třeboni, v krajině, kde byla rašelíniska, a já ráno sedl na koně, oblékl jsem si brnění, lidé mě potkávali a zdravili slovy: „Požehnej Pámbu, dobrej den.“ A já jsem je taky zdravil, zvykli si na mě.

A takhle jsem tam žil.

L. V.: To muselo být úžasné!

Bylo to úžasné. Mezitím si Čepek s Galatíkovou, kteří v Údolí včel také hráli, dávali bifteky a červené víno. Já jsem seděl stranou a nenáviděl jsem je za to. Potkal jsem pak pár lidí, třeba malíře Komárka, což byl báječný člověk, i když velmi uzavřený, který mi od té doby po celý život říkal rytíři. To byla největší pochvala, kterou jsem kdy dostal. Já jsem skutečně byl, Armín von Heide. Zajímavé je, že ten film nebyl tak slavný jako teď. V konkurenci tehdejších filmů to byl takový čtvrtý, pátý film, celkem slušné, ale teprve doba přinesla, že je zmiňovaný film tak slavný. Pořád jsem někam zvaný, až je mi to líto, protože jsem dvakrát tak těžký, jako jsem byl tenkrát. Tím, že ten film je kostýmní, tak doba se na něm módně nijak neprojevila. Teď se mi podařilo něco, co se stane málokdy: pro Supraphon jsem četl novelu od pana Körnera, celou jsem ji četl jakoby pro rozhlas, trvalo to sedm dní a zase jsem se vrátil do doby filmu Údolí včel, ale s odstupem čtyřiceti let. Takže jsem četl novelu a zároveň jsem viděl věci, které se předtím odehrávaly, což je velice důležité, protože herec, když něco čte, zároveň si musí představovat to, co čte. A to je proces velmi komplikovaný. A já jsem zase byl tím,

kým jsem byl před čtyřiceti lety. Byl to hezký zážitek.

L. V.: Ale zároveň v tom musel být kus melancholičnosti.

Melancholičnosti asi možná ano, ale i vzdoru a napětí, bylo to pěkné.

V. J.: Jaký máte názor na představení Skleněný zvěřinec?

Představení se mi moc líbilo, byl jsem překvapený, jelikož ti dva kluci byli skvělí, holka byla dobrá, paní byla klasická, ta byla podvědomě nehorší, protože hrála klasické divadlo. Já ji ještě navíc znám, tím ji nechci vůbec pomlouvat, podala dobrý profesionální výkon, ale nepřekvapila mě. Kdežto ti kluci, hráli skvěle, ale hlavně ten styl, jak to na sebe hráli. Nehráli cizí osoby, hráli na své vlastní housle a to se mi velmi, velmi líbilo, i když tu hru samu o sobě znám a už jsem od ní nic nečekal. Ale právě to zjevení lidství těch dvou kluků dokázalo dovést hru do zvláštní polohy. Moc se mi to líbilo, velmi.

L. V.: Napadla mě otázka, jestli jste hrál před obecnstvem v divadle, které aplaudovalo vestoje?

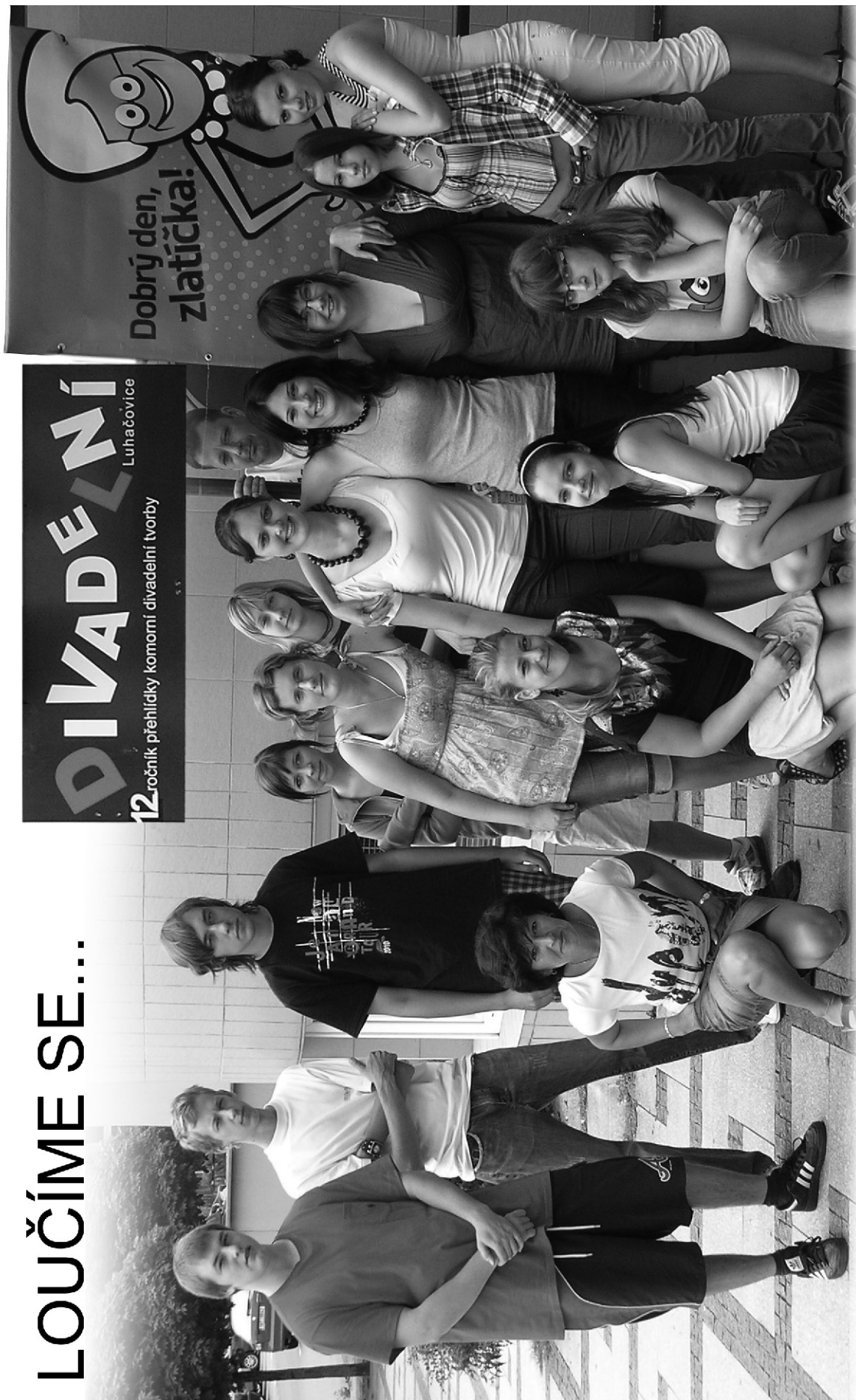
Párkrát jsem to zažil. Je to nejvíc, co herec může zažít.

V. J.: A jak jste na tom s trémou, máte ji ještě někdy?

Trému mám vždycky. Mám však tu výhodu, že mi tréma pomáhá, jsou ale herci, kteří mají trému, a jejich výkonům škodí. Já dokonce, když nemám trému, mám pocit, že mi hraní nejde.

*Lucie Borková a Veronika Jarošáková,
studentky SOŠ Luhačovice*

LOUČÍME SE...

zleva: přední řada - Mgr. Hana Vohnická, Michaela Krčková, Lucie Šimíčková, Veronika Jarošáková;
prostřední řada - Mgr. Jitka Dostálová, Lucie Borková, Karolína Schönbaumová, Anna MIMOCHOĐKOVÁ,
Karla Vlachová, Lucie Vlková;
zadní řada - Michael Šopík, Jan Černobila, Tomáš Gajdošík, Jindřiška Jočková, Alžběta Pešáková, Mgr. Lubor Černobila, Teta Berta

Pořadatelé:

Občanské sdružení Divadelní Luhačovice,
Střední odborná škola Luhačovice

Generální partner:

Lázně Luhačovice, a.s.

Hlavní sponzor:

Allianz pojišťovna a.s.

Podpora:

Město Luhačovice

Zlínský kraj

Akce je pořádána pod záštitou hejtmana Zlínského kraje
Stanislava Mišáka.

Program:

Christian Giudicelli PREMIÉRA MLADÍ

Úterý 24. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **DIVADLO V ŘEZNICKÉ, PRAHA**

Režie: Dušan D. Pařízek

Hrají: Nina Divišková, Daniela Bakerová

Tennessee Williams SKLENĚNÝ ZVĚŘINEC

Středa 25. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **BURANTEATR, BRNO**

Režie: Adam Doležal

Hrají: Ivana Plíhalová, Veronika Senciová, Michal Isteník,
Jaroslav Matějka

Stanislav Štepků SLOVENSKOČESKÉ TANGO

Čtvrtek 26. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **CAFÉ TEATR ČERNÁ LABUŤ, PRAHA**

Režie: Ivan Balad'a

Hrají: Zuzana Kronerová, Miroslav Zavičár / Jan Sedal,
Miluše Hradská, Eva Reitererová

Oscar Wilde ZLOČIN LORDA ARTURA SAVILA

Pátek 27. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **DIVADLO VIOLA, PRAHA**

Režie: Lída Engelová

Hrají: Dana Syslová, Kateřina, Jana Stryková, Jiří Štěpnička,
Jiří Hána, a další

Alma de Groe MRCHY ANEB ŘEKNI MI PRAVDU O SVÉ LÁSCE

Sobota 28. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **INTIMNÍ DIVADLO PRAHA**

Režie: Irena Žantovská

Hrají: Dana Batulková, Dáša Bláhová, Nina Divišková,
Lenka Skopalová

www.divadelni.luhacovice.cz

DOPROVODNÝ PROGRAM:

Středa 25. srpna 2010 / 16:30 / Společenský dům Lázní Luhačovice
MUDr. JAN CIMICKÝ - JAK JSEM JE ZNAL ...

Beseda a vyprávění MUDr. Jana Cimického o zajímavých a slavných
hercích, které měl to štěstí osobně poznat a jejichž šarm a kouzlo
osobnosti zůstalo ve vzpomínce...

Vstup volný

Pátek 27. srpna 2010 / 16:30 / Společenský dům Lázní Luhačovice
NINA DIVIŠKOVÁ, JAN KAČER, MILOSLAV MEJZLÍK

"POVÍDÁNÍ": beseda s kmotry a prezidentem přehlídky s
autogramiádou, na které se můžete zeptat na cokoliv chcete ...

Vstup volný